

S^o
INDO-CHINOIS

1133

Complet

DEP. LEGAL
11407

AN BẠC-GIẤY GIẢ

TRINH-THẨM TIỂU-THUYẾT

(Đã đăng trong báo Tiếng - Dân)

*Certifié tirage complet
à mille exemplaires.
Déposé le 22 octobre 1929
L. Directeur Imprimerie*

Quyển hạ

Nhà in Tiếng - Dân giữ bản-quyền

*H. Ekkehard
80 Indoch.*

1133

1929

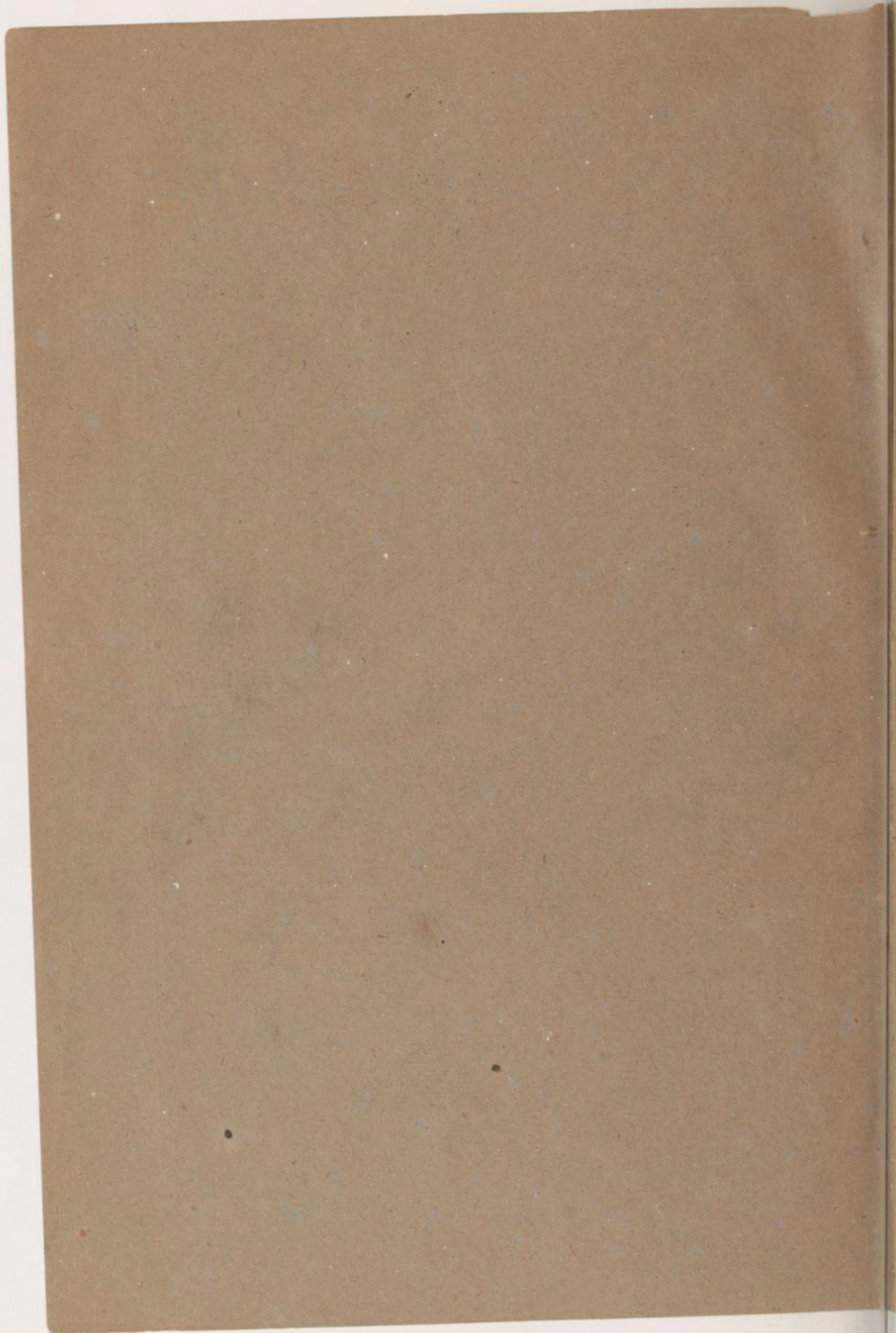
IMPRIMERIE TIENG-DAN

Rue Đông - Ba

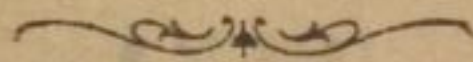
HUẾ

giá 0\$15

ÁN BẠC-GIẤY GIẢ

TRINH-THẨM TIỂU-THUYẾT

(Đã đăng trong báo Tiếng - Dân)

Quyền hạ

Nhà in Tiếng - Dân giữ bản-quyền

1929

IMPRIMERIE TIENG-DAN

Rue Đông - Ba

H U É

TỰA

Tiểu - thuyết « Án bạc - giấy giả » này, đã đăng trong báo Tiếng-Dân lúc mới ra đời, vẫn được công-chúng hoan-nghinh ; song vì tờ báo linh-tinh, xem đọc không tiện, lại thềnh-thoảng thất-lạc một vài số, giữa chừng đứt khoảng, làm mất hứng-thú của kẻ độc-giả, nay Bản-quán kiểm lại in thành bản nhỏ, chia làm quyền thượng và quyền hạ, để tiện cho các nhà thích xem tiểu-thuyết, còn giá-trị bản tiểu-thuyết này thế nào, xem trong sẽ biết, Bản-quán không cần phải nhiều lời.

Nhà in Tiếng Dân

ÁN BẠC-GIẤY GIẢ

TRINH-THẨM TIỂU-THUYẾT

(MÍNH-VIÊN DỊCH)

CHƯƠNG THỨ NĂM

Thái-Duy đợi bà già nói xong, thông-thả thừa rằng : « Bà còn muốn nói chuyện gì nữa không ? bà không biết rõ chớ tôi đây biết rõ lắm ».

Mụ Cách-đức-Tư nói rằng :

« Tôi không biết cô là người ở đâu, nên tôi muốn xem mặt cô cho biết, song tôi đồng như có quen cô, tôi chắc cô có dính-dấp đến việc cò Mã-bội-Tê chớ chẳng không ».

Thái-Duy được nghe lời nói ấy rất lấy làm lạ, xem trong tình-hình mụ nói như là nói với một người con gái, mà người con gái đó, chắc là có dính-dấp đến cái án này.

Thái-Duy lại giả giọng đàn-bà yếu-điệu mà trả lời rằng : Bà Cách-đức-Tư ôi ! tôi nghe lời bà nói tôi kinh lạ lắm, không hiểu vì sao ?

— Tôi chẳng biết cô kinh lạ điều gì, song tôi chỉ cần biết mặt cô thôi; thôi, tôi đã biết rồi, bữa trước

cũng có một người con gái, cũng mang khăn-lưới tới thăm cô Mã-bội-Tê tôi, rồi mấy ngày mới có cái việc quái-lạ đó.

— Bà nói sẹ chớ ! Tôi lại đây là chính vì tình bạn mà lại đó.

— Thế thì cô là gì, đã người ngay thì cần chi mà phải che mặt lại. Lấy khăn đi nào !

— Bà thật không biết tôi đâu.

— Biết không biết mặc tôi, cô hãy lấy khăn đi xem nào.

— Cần gì mà bà phải xem ?

— Nói không nghe thì đi đi, tôi không nói chuyện với người dấu mặt nữa.

Thái-Duy bất-đắc-dĩ phải hé khăn lên, mụ già nhìn kỹ hồi lâu, rồi nói rằng : thật tôi chưa thấy bao giờ.

— Tôi đã nói từ trước kia mà.

— Vậy thì cô là ai ?

— Tôi đã trình trước, tôi là bạn cô Mã-nương nhà đây chớ ai.

— Cô toan làm thế nào mà cứu Mã-nương được ?

— Tôi phải tìm tên chân-phạm đó chớ gì.

— Việc ấy cũng không khó, tôi biết cô làm dư : Chỉ tới quan tự thú-nhận chịu mình là người chân-phạm là đủ.

— Không phải thế, song bà có muốn cô chủ-nhân bà được tha thì bà giúp cho tôi một điều : Cô Mã-

nương đem bạc-giấy dùng có biết là giả hay không?
Tôi chắc rằng cô không biết là giả.

— Ừ phải, tôi cũng chắc rằng cô không biết là giả.

— Những đồ của cô mua, có phải là đồ cô
thường dùng hay không?

— Tôi không biết, vì đồ cô mua không đem về
đến cửa.

Tbái-Duy nghe nói mừng thầm nói rằng: thế
thì chắc đồ ấy chớ lại cho người con gái là người
có tới thăm cô đây, người con gái ấy cũng che
mặt bằng khăn-lưới như tôi, mà không dám nhắc
khăn ra cũng khả nghi lắm.

— Cô này thánh thật! Không thế sao mà tôi biết
vậy, tôi xem người con gái ấy, bộ-dạng cùng tung-
tịch cũng đáng nghi lắm.

— Thế thì người con gái tới đây, trước một ngày
rồi cô Mã-nương mới đi mua đồ có phải không?

— Không, trước độ hai ngày, vì cô chủ-nhân tôi
ngẫu-nhiên bị bệnh, không đi được, đến ngày thứ
ba, giầy được mới đi mua đồ, cứ như ý tôi xem
thì cô chủ-nhân tôi thật là không biết là giấy-giả,
vả mua đồ, cũng không đem về, thì cũng không
lấy đồ ấy làm quý-trọng, những chuyện tôi thấy
như vậy, tôi đã khai rõ cho những nhà trinh-thám
cả rồi. Vậy tôi nói với cô, cũng khi không phải,
song cô không phải là trinh-thám thì cũng không
can-ngại gì.

— Tôi xin hỏi bà một điều : Cô chủ bà là người vô-tội sao lại có ý không chịu cãi-biên điều oan mình là tại có gì ?

— Có ấy thật khó hiểu lắm, song tự tôi xem ra thì giống như cô tôi có ý muốn cứu hộ một người nào cho khỏi bị tội, còn như vì lẽ gì mà cô phải đánh liều mình đi để cứu người ấy thì tôi không biết được.

— Hoặc-giả người ấy là tình-nhân của cô chẳng ?

— Phải đâu, cô chủ tôi không có ai là tình-nhân cả.

— Thế thì người ấy là anh chẳng ?

— Không, cô tôi cũng không có anh, cô thường nói với tôi như thế.

— Vậy thì bà là bạn thiết của cô phải không ?

— Cũng không phải, tôi thấy cô cách người nề nếp, nên tôi yêu, xem như con đẻ, cô thật là một người con gái hiền lành đoan - chính trong đời này, song hình như gốc tích của cô có một sự bí-mật gì, cô dấu không lộ ra bề ngoài, mà tôi cũng thỉnh thoảng nghe lóm một đôi chút. Cô dãi tôi tử - tế lắm. Trước khi việc này chưa xảy ra, tôi vẫn không biết cô có giấy-bạc giả, vì chính cô cũng có lẽ không biết là giấy giả nữa.

Thái - Duy nguyên vẫn để ý chực nhân dịp mà dò chuyện mẹ già kia, đến lúc ấy thì nín không được nữa, ghé tai nói với mẹ già rằng :

« Bà Cách-đức-Tur ôi ! nếu như tôi là chị cô Mã-bội-Tê thì làm sao bây giờ ? »

Mụ Cách-đức-Tur nghe câu ấy, giật mình và nổi giận mà nói rằng :

« Phải rồi, em cô nằm trong ngục tối mà cô lại đây dối mụ già này, có đáng hay không ? »

— Thái-Duy lại nói mỗi một câu nữa :

Người ta đã bị giam rồi, tôi làm sao được giờ ?

Thôi ! đi đi ! đừng ở đây nữa, tôi trời cẳng lại giờ, cô đánh lòng để cho em cô nằm chết trong ngục, vô tội chịu khổ ! thôi ! cô thật là người có tội, phải tội mà thay em cô đi.

— Bà trách tôi sao được ?

— Ta trách cô là phải, cô không phải chân-phạm là gì ?

— Bà lấy chứng cứ gì mà dám cho tôi là chân-phạm ?

— Chẳng có chứng cứ gì, song tôi chắc là chính cô đưa giấy-bạc giả cho cô tôi đó, lấy ý tôi mà đoán, thì cô là chị cô chủ tôi, cô tôi tuy không nói với tôi, song tôi nói không sai đâu, cô chủ tôi không chịu khai thật, là vì cô đó.

Thái-Duy nhân dịp muốn gạn cho đến cùng lời của mụ, nhân nói rằng : Tôi có làm chuyện cầu-thả ấy đâu ? Tôi dám thề với bà, nhưng hoặc-giả cô Mã-nương có người tình nhân bảo cho làm chuyện ấy chăng ?

— Không, cô tôi không có tình - nhân, cũng không anh em, cô có lẽ đã biết rõ rồi, huống chi biết em ai bằng chị, còn hỏi tôi làm gì, cô mà vô tội thì em cô cũng chắc vô tội, hoặc-giả ông thân cô là người chân-phạm chăng?

Thái-Duy nghe cái án này đã hơi ra mủi, lại muốn gạn cho kỹ, nói rằng: Thôi đi bà! Sao bà lại dám nói cha cô có tội? Sao bà biết rằng cô còn có cha?

— Ta hôm nọ có liếc xem một cái thư của cô thấy trong thư có một câu có chữ « cha » vì vậy biết cô còn cha.

Thái-Duy nghĩ rằng cái án này đã dò được mủi chắc chắn, người chân-phạm đó, không phải là cha nường Mã-nương thì tất là người chị. Và cứ như lời của cụ già đó mà đoán thì chắc hẳn là người chị. Người chị chưa hẳn là người có tội hay không, thì cũng chưa chắc vì cái giấy giả đó, không phải tự tay người chị làm ra được, thì tất có một người gian ở đường sau lưng người chị nữa, chắc rằng người đó đưa giấy giả cho người chị nường Mã-bội-Tê, bảo cậy nường Mã-bội-Tê đưa cho nhà - hàng, cái án này đầu đuôi quyết chắc là thế. Thái - Duy nghĩ qua như vậy, thì tìm được chân-phạm tức là thành công, nhân nói chuyện ấy với cụ già hồi lâu, rồi từ mà ra. Cụ già lại hẹn mời chàng sẽ lại nữa.

Hôm sau, Thái-Duy qua thăm Cái-Trí, Cái-Trí mừng lắm. Cái-Trí hỏi : Túc-hạ có tìm ra được cái gì chưa ?

— Tôi cũng có nghe được đôi chút.

— Thật thế à ? (Cái-Trí nghe nói vừa mừng vừa khen). Tiên-sinh là người tài giỏi thật, chỉ tiên sinh mới dò ra được án ấy thôi.

— Đầu đuôi việc này, tôi đã thấy được đại-khái. Nường Mã-bội-Tê thật là vô tội.

— Phải, tôi chịu tiên-sinh nói là phải lắm.

— Tôi có xét ra nàng không chồng mà lẽ cũng không có tình-nhân nào.

Cái-Trí ngồi làm thinh, biến ngay sắc mặt, một lúc lâu mới hỏi rằng : Vậy thì tiên - sinh biết chân-phạm là ai chưa ?

— Tôi có biết chừng chừng.

— Tiên-sinh biết người ra thế nào ?

— Thông thả đã, bây giờ tôi chưa có thể nói với anh được.

— Tiên-sinh đã biết, chắc thế nào cũng cho tôi biết nhé.

— Vâng, đến lúc anh nghe tôi nói, có lẽ anh lại dụt mình, mà cho là một sự* lạ thường, tôi chắc rằng án này đã có mùi rồi, chỉ đợi mấy hôm nữa là xong.

Thái-Duy nói xong từ ra, đi đến đầu phố, thấy có một người vừa trông thấy mình, thì liền chạy mau như bay mà trốn đi. Thái-Duy thấy hình-tích

là lòng khả-nghi, t'eo rình xem người ấy lần đi đường nào, thoạt nghĩ rằng người này hoặc tức là một tui với bọn gian-đảng thấy mình là trinh-thám, nên lánh đi mau thế chẳng, mà dầu cho nó có không biết mình là trinh-thám đi nữa, xưa nay hễ là kẻ gian, tự-nhiên trong lòng hoảng-hốt thấy người thì tránh, đều ấy không phải là vô-cố, ta thử dò xem. Thái-Duy vừa định đi tới, chợt gặp thầy là Giải-Từ chỉ lấy mắt liếc qua rồi đi ngay, ông thầy đã hiểu ý anh ta muốn đuổi một người nào trốn đó. Thái-Duy tới một nơi vắng-vẻ, liền đổi trang-phục trong mấy phút đồng-hồ rồi tự đường bên cạnh bước ra, rõ là như hai người, duy có ông Giải-Từ biết mà thôi. Thái-Duy cứ việc lén theo người trốn đi kia mãi, khi chàng thấy người ấy vào một cái vườn hoa, chàng cũng theo vào, ngồi chung trên một ghế dài, người kia thấy vậy hay vậy, có biết đâu cái người ngồi với mình một ghế đây là tức người đuổi theo mình hồi đây.

Thái-Duy ngồi xong, lấy một tờ nhật-trình trong túi ra đọc một dạo, người kia hỏi : « có chuyện gì mới không ? »

— Ngày hôm qua có một chuyện cũng lạ.

— Ông có xem tờ báo ngày hôm qua hay sao ?

— Phải, có xem.

Người ấy tức thời thò tay vào túi lấy một tờ báo khi sớm ngày đưa cho Thái-Duy và nói rằng :

« Này ! Đây là tờ báo sáng hôm nay, ông thử đọc xem ».

Thái-Duy lúc ấy, nhìn qua người kia, thì trong con mắt đã hiểu phá được một điều, là người ấy cũng giả trang như mình, trong lòng tình-nghi, tự đoán rằng : Người này không phải trình-thám mà cũng giả hình, ấy là một điều đáng nghi mà cũng chắc không phải là người lương-thiện. Trong thành Nữu-ước biết bao nhiêu kẻ gian, mà nhà trình-thám muốn rình dò một kẻ phạm nào, được một cơ-hội như thế này, thì cũng đáng thích. Chàng cầm tờ báo của người kia đưa cho, làm bộ đọc qua một hồi, người kia ngồi đã ngủ, nhân thế mà anh ta dòm được tường tất, những điều anh ta khảo-sát sẽ kể ra sau, thật là ai cũng cho thần-kỳ vậy.

CHƯƠNG THỨ SÁU

Thái-Duy tinh cái nghề giả trang, nên chàng đã giả thì không ai biết, mà cũng vì tinh cái nghề đó, nên phàm người nào cho khéo giả trang đến đâu, chàng thấy là biết ngay, không những biết là giả trang, mà lại biết thấu cái chân-tướng của người ấy nữa, ấy mới thật là tài hơn người chớ ! Đang lúc đó, Thái-Duy tưởng-tượng mà rõ được cái chân-mạo của người đó, lại thấy tay chân mềm

yếu, biết không phải là người lao-động. đoán hẳn người ấy là người làm giấy-bạc giả, công việc của nó làm chẳng qua ký tên giả, để lừa dối người ta mà thôi, xem tay chân mảnh khảnh đó thì biết. Một chốc Thái-Duy lại nghĩ rằng : Ta với đứa này, còn phải gặp nhau một nơi khác nữa. Nghĩ thế rồi lấy tờ báo đó đặt bên chỗ người ấy nằm mà đi, người ấy ngủ mê không thấy, khi tỉnh dậy thì thấy tờ báo ở bên mình, mà người ngồi bên đã biến mất.

Thái-Duy lại tới một nơi vắng-vẻ khác, thay quần áo ra trông khác hẳn khi nãy. Vào chỗ cũ thấy người ấy còn ngủ. Thái-Duy lên ngồi đợi một chốc, khi mặt trời đã lặn, người ấy mới giậy, thấy người ngồi với mình hồi nãy đã đi đâu mất, trong lòng kinh-hãi, lấy tờ báo bỏ vào trong túi rồi đi thẳng về phía Đông, Thái-Duy lén theo. Người kia vào một hiệu ca-phê. Thái-Duy cũng vào ngồi một bên, mà người ấy không biết là ai. Người ấy uống ca-phê và ăn bánh, Thái-Duy cũng thế, lúc ngồi ăn, hai người chỉ lấy mắt ngó nhau, không nói một câu gì. Người kia chịu không được, bảo Thái Duy rằng :

« Lạ chưa ! Ông sao vút tiền mua bánh cũ vậy ». Thái-Duy không trả lời, cứ ngồi mà lặng, người ấy lại hỏi : « Tiên-sinh sao mà buồn vậy ? Chắc ngày hôm nay, có gặp việc gì rủi ro chẳng ? »

Thái-Duy nói : « Không, cả đời tôi, ngày nào tôi cũng như thế ».

Người ấy nghe nói có bộ mừng, ăn xong, ngồi gần lại chỗ Thái-Duy, lại hỏi rằng : Tiên-sinh là người Nữu-ước à ?

— Không phải.

— Vậy thì ở nơi khác mới lại à ?

— Cũng không phải.

— Vậy thì tiên-sinh không phải người Mỹ hay sao ?

— Tôi là người Anh.

Thái-Duy nghe tiếng người ấy biết là người Anh, nên cũng xưng mình là người Anh, để làm quen với người ấy.

Người ấy lại nói : Tiên-sinh hẳn là con nhà thanh-bach, vậy thì người đâu mà lại đây ?

— Tôi ở Luân-đôn mới lại đây vài tháng.

— Làm sao tiên-sinh lại không ở Luân-đôn nữa ?

Thái-Duy giả bộ giận gắt lên rằng :

Ông có quyền gì mà tra hỏi tôi như vậy ?

— Không, tôi muốn biết cho rõ thôi.

— Ông là người nước nào ?

— Tôi cũng người Anh, cũng ở Luân-đôn lại đây.

— Ông ở Luân-đôn sao lúc tôi ở Luân-đôn, không gặp ông bao giờ.

— Tiên-sinh nói lạ chưa, Luân-đôn là một nơi đông-hội to như thế-giới, tiên-sinh sao thấy cho hết đủ mọi người, và có thấy nữa cũng làm sao mà nhớ được ?

— Ông nói phải, vậy thì ông lại đây làm gì ?

— Tôi vẫn là con nhà nề-nếp rủi gặp việc bất-hạnh nên phải lại đây.

— Có lẽ thế thật.

— Tôi sao mà lại được gặp tiên-sinh ở đây, tiên-sinh vì có cơ gì mà bỏ nước lại đây ?

— Cũng vì việc bất-hạnh xui nên.

— Thế à !

— Việc bất-hạnh đó vẫn không phải là đuổi tôi đến đây, song tôi vì việc bất-hạnh ấy mà phải tới đây cho khuây đó thôi.

— Tiên-sinh nói mới lạ chớ ?

— Ông sao lại ăn bánh này ?

— Tôi bình-sinh vẫn ưa nó.

-- Thứ bánh ấy đã cũ, ăn không ra gì, sao tiên-sinh lại ưa ?

— Tôi thích nó đã thành nghiện rồi. — nhân hỏi Thái-Duy rằng : Tiên-sinh có uống rượu bia không ?

— Có, người trả tiền thế cho tôi, thì tôi uống.

— Tiên-sinh tới đây lo việc làm ăn hay sao ?

— Tôi trước bị quan-lại vu-tội, phải giam trong ngục, nay thì họ đã trả cái tự-do lại cho tôi. Họ vu cho tôi làm bạc-giấy giả để đi lừa người, nhưng thật không phải tội tôi.

Người ấy nghe nói, sắc mặt đổi khác ngay, liền hỏi rằng : Vậy thì ai vu cho tiên-sinh ?

— Người vu-tội cho tôi là người con gái.

— Tiên-sinh gặp việc rủi đó ở đâu, có phải khi còn ở Luân-đôn không ?

— Không phải, lúc tôi đã ở Mỹ rồi ?

— Bây giờ tiên-sinh không sợ quan bắt nữa sao ?

— Bây giờ quyết không có việc ấy nữa, nhưng tôi ở trong ngục chịu khổ đã năm năm rồi.

— Sao tiên-sinh lại không tố-oan với quan Huyện.

— Tôi đã tính thế, nhưng không được thì biết làm sao ?

— Nếu tôi gặp cảnh như tiên-sinh, thì tôi bỏ xứ này tôi đi, rồi tôi tìm cách báo-phục.

— Muốn rửa đều xấu đó thì nên thế nào ?

— Khó gì, cứ lấy cái đều họ vu cho mình mà vu lại là được.

— Kể ấy vẫn hay, tiếc rằng tôi chưa gặp cơ-hội tốt, vả lại tôi là người quê vùng, làm kể ấy đâu được ?

— Tiên-sinh lo gì, tôi sẵn lòng giúp cho.

— Tôi lấy làm lo lắm ?

— Đây chính tôi đây cũng gặp bước khó-khăn như ông đó.

— Tôi biết rồi, tôi thấy ông tới đây mà ăn một thứ bánh cũ thì đủ rõ.

— Ừ phải, nếu không thế, thì tôi đã uống rượu thơm, ăn đồ xào, đâu có tôi tàn như thế này ?

— Thôi, ta đều là người Anh giúp nhau là phải.

Thái-Duy tuy là người Nữ-ước mà nói như tiếng Anh nên người ấy không ngờ, bảo rằng : Tiên-sinh nói phải, như tiên-sinh có lòng ấy xin cứ nơi tôi mà lấy một túi bạc-giấy rõ chắc.

— Tôi chính cần tiền, tôi thú thật với ông thế, tôi ăn bữa ăn này rồi thì tôi không còn một đồng nào nữa, thế mà lại gặp được ông, chẳng phải may phước nhà tôi lắm sao ?

Thái-Duy nói xong lại cười : Ông người có tài, sao cũng nên việc.

— Ừ, được một món tiền cho khá thì tôi nói ông có thể thoát chỗ địa-ngục này mà về nước được chớ chi.

— Tôi không có giấy hộ-chiếu thì đi sao đặng ?

— Cái đó khó gì, để tôi giúp cho, anh không phải lo.

Thái-Duy cảm-tạ, người ấy lại hẹn với Thái-Duy nửa đêm hôm ấy thì tới một chỗ nói chuyện.

Thái-Duy từ biệt, tự nghĩ một mình rằng : Chàng này chắc là đưa chánh-phạm về cái án nàng Mã-bội-Tê, nhưng mà nàng Mã-bội-Tê vì có gì lại quen biết với nó thì không hiểu được. Thằng ấy cách người xảo-quyệt vả lại có gan, ta cũng phải cẩn-thận lắm mới được. Thái-Duy đến nơi vắng-vẻ đổi đồ giả trang xong, lại trở lại bên cạnh hiệu ca-phê để dò xem cách người ấy đi đứng thế nào, một hồi lâu mới thấy người ấy bước ra, song cũng đã cải trang rồi, nếu không gặp tay Thái-Duy không sao biết được. Thái-Duy trông thấy rất lấy làm lạ, lén đi theo, người ấy cứ đi thông-thả, sau cũng thấy vào một cái nhà đá. Thái-Duy lại lấy làm lạ nữa. Nhìn chung-quanh cái nhà ấy, thấy ở

trong không có đèn, không khác chi cái nhà hoang không có người ở, người ấy vào trong đã một lúc lâu cũng không thấy ánh-sáng gì cả. Thái-Duy vì đã hẹn nửa đêm lại gặp nhau nói chuyện, nên không vào nhà ấy, về nói chuyện với thầy là Giải-Từ, Giải-Từ mừng lắm, bảo Thái-Duy rằng: « Con a ! Nếu con nên việc, thì đưa nầy hản là đưa làm bạc giấy giả đó. Thành Nữu-ước đây thấy nhiều giấy-giả, hản chỉ có một thặng đó mà thôi, chắc rồi đó ».

Thái-Duy nói : « Cái nước thứ hai của tôi là cốt dò cho được cái chứng xác-thật, đặng cứu người vô-tội ở trong ngục mà thôi ».

Ai ngờ cái người mà Thái-Duy muốn thám, chính là người ấy, lúc nửa đêm gặp lại, người ấy nói : « Tôi được tiên-sinh giúp, chắc tôi làm được việc như nguyện của tôi, vả tôi cùng tiên-sinh đều là người Anh, đều ghét nước Mỹ nầy, thì nên làm cái kế ấy để đi cho thoát, song có một điều là : Tiên-sinh phải thề trước rằng : «dầu không theo kế, cũng không đem nói với ai ». Như thế thì tôi mới đem kế ấy nói cho tiên-sinh nghe được.

— Vâng, tôi không phải như ai đâu, tiên-sinh đừng ngại gì, nhưng tôi xin hỏi tiên-sinh tên họ là gì đã.

— Không cần hỏi nữa, việc chúng ta ngày nay, không cần biết tên nhau làm gì.

— Ủ phải,

— Tôi lúc mới tới đây có người viết thư giới-thiệu cho nhà ngân-hàng kia, hôm nay tôi dẫn anh tới nhà ngân-hàng ấy nói rằng anh mới ở nước Anh tới, xin gởi một số ngân-phiếu thì nhà ngân-hàng chắc phải hoan-nghênh, rồi anh lấy giấy giả đổi tiền mà đi, đến khi việc có lộ ra, thì tôi với anh cũng đã tới Mặc-tây-kha rồi. »

Thái-Duy khen là diệu kế.

Người ấy bèn sắm sửa một bộ đồ áo Mỹ đưa cho Thái-Duy, dự bị đi làm việc ấy.

CHƯƠNG THỨ BẢY

Hôm sau, Thái-Duy lại vào trong ngục, thăm nàng Mã-bội-Tê, dung sắc nàng hôm nay buồn bã khác trước, trông thấy Thái-Duy có ý lạt lẽo. Thái-Duy biết ý bảo rằng : Cô đến bữa nay có lẽ nghĩ việc ấy đã kỹ lắm rồi chứ.

— Phải.

— Thế thì cô vẫn muốn đề cho anh Cái-Trí không tội mà chịu oan hay sao ?

— Không, tôi cốt nhận lấy tội để cứu người ấy đó.

— Cô ơi ! Tôi đây nghĩ cũng kỹ rồi, cô dầu có nhận tội, anh ta cũng không khỏi đâu, vả cũng là một việc không nhẽ cho cô, tôi xin lỗi, cô cho tôi hỏi một điều : Ông thân cô nay làm gì ?

— Sao tiên-sinh biết tôi còn có cha ?

— Tôi biết lắm chứ, sao lại không ? Tôi lại biết chắc có người chân-phạm về án ấy mà thuở nay chưa ai biết.

— Thôi đi, tiên-sinh nói thế, không khác nào bảo tôi phải chết vậy.

— Đừng đừng ! Cô có liều mình cũng vô ích, tôi nói trước rồi, vả lại cô cũng không cần phải dẫu cho đưa chân-phạm làm gì, tôi đã biết rõ người ấy rồi, cô còn phải vì chị mà binh vực cho người chồng là một tên gian-ác đó làm gì chứ !

Thái-Duy nghĩ chân-phạm là chồng người chị cô Mã-nương, nên nói như vậy, cô Mã-nương cười mà rằng :

— Tiên-sinh lắm đó, có đâu ?

— Tôi có lắm đâu, tôi biết rằng người này đem giấy giả đưa cho người chị cô, bảo đưa cho cô, mà người chị cô không biết là giả.

Cô Mã-nương nín lặng hồi lâu rồi nói :

— Tiên-sinh thật là người lạ, tiên-sinh đã có thấy người chị tôi bao giờ ?

— Chưa gặp bao giờ, nhưng mà tôi biết tên chân-phạm là điều quyết lắm, nên tôi dám đoán người chị cô là vô tội.

— Thế thì tiên-sinh sao mà biết giấy giả của chị tôi đưa cho tôi ?

— Ấy là cái nghề hay của nhà trinh-thám, không nói với cô được, duy hôm nay thì tôi biết chắc

rằng cô không đành chịu khổ để cứu cho chị cô đâu, thật là chịu khổ để cứu cho người chân-phạm đó thôi, thế thì sao cô không biến kế mà cứ giữ khư khư như vậy ?

— Vậy thì người làm giấy giả ấy là ai, tên họ là gì, tiên-sinh có biết không ?

Thái-Duy nguyên không biết tên nên trả lời rằng : Sao lại không biết, nhưng tôi có nói với cô đâu.

— Thế thì tiên-sinh đã gặp A-Tỏa chưa ?

— Đã.

— Nó có nhận tội không ?

— Sao cô lại hỏi dở như vậy ? Xưa nay bọn gian-đồ khi nào chịu đem tội nó mà cáo với người khác đâu, nếu như nó chịu thú tội thì cô đã ra khỏi chỗ này lâu rồi, có đâu nằm mãi trong này, nên tôi nói thực, việc ấy chỉ một mình tôi biết mà thôi.

— Tiên-sinh muốn bắt người ấy hay sao ?

— Phải, tôi chỉ ngồi đợi thì giờ mà thôi.

— Ôi chao ôi, sao tiên-sinh không có lòng thương người tí nào ?

— A-Tỏa là một tên gian-ác, nếu không trừ nó, còn làm hại cho xã-hội còn nhiều, tôi xin hỏi cô một điều : Làm sao mà cô không tiếc thân cô để lo cứu một người gian-ác như thế ?

— Tiên-sinh nay đã hiểu rồi chứ, A-Tỏa là chồng chị tôi, nên tôi cứu nó.

— A-Tỏa là người nước Anh, cô cũng là người làng nó hay sao ?

— Không, lúc đầu chị tôi lấy nó cũng không biết nó là đồ gian-hoặc, nhưng mà tự-ý tôi xét, thì lúc thiếu-niên, nó cũng là con nhà sang-trọng nước Anh, nhân bị án gì đó mới trốn qua nước ta. Lúc kết-thân, hoặc-giả chị tôi vì một cái có gì bất-đắc-dĩ, bức mà phải nghe, chớ không phải là ái-tình chân-chánh.

— Cớ nói phải, tôi cũng mong-ước lời nói cô là đúng, người ấy kết-thân với chị cô, mà không phải bởi ái-tình, thì tôi sẽ bắt anh ta bỏ giam trong ngục cả đời. Cô chưa biết hay sao, tôi sở-dĩ chậm chậm mà không muốn phát việc ra, là chỉ cớ cứu cho chị cô đó mà thôi.

— Cảm ơn tiên-sinh, giờ tiên-sinh hỏi, tôi xin nói thật.

— Chị cô lấy người ấy, đã bao-lâu rồi ?

— Gần một năm nay.

— Lễ cưới có theo luật không ?

— Theo luật.

— Hai người lúc mới thành-thân tình-hình ăn ở với nhau thế nào ?

— Chị tôi lúc đó mới 17 tuổi, gặp A-Tỏa trong một nhà khách - sạn, chị tôi chỉ vì có muốn làm dâu nhà sang-trọng mà phải lòn người đó.

— Tình-hình trong nhà cô ra thế nào ?

— Cha tôi trước là một nhà buôn giàu đã về ở

nhà-quê, tự-phụng rất kiệm-ước, có lời dư bao nhiêu, đều cho chị em tôi cả. Từ lúc chị tôi gặp anh A-Tỏa, cha tôi lấy làm đau lòng lắm, mà tôi cũng lấy làm không vui, tôi dờn thành Môn-na qua thành Nửu-ước học âm-nhạc, mà chị tôi cùng A-Tỏa cũng theo đến đấy. Chị tôi lại thăm tôi, nói chuyện âm-luật, chị tôi vẫn là người tài-ba, hát hay không mấy người bằng, tôi thường khen chị tôi hát hay. A-Tỏa cũng lại thăm tôi đã ba lần rồi, tôi xem con người, ngoài mặt tử-tế mà trong lòng thâm-hiểm, ăn nói lưu-hoạt lắm, một hôm anh ta bảo tôi rằng : « Tôi có một chuyện rủi-ro rất lấy làm buồn, nhưng không lâu cũng thoát khỏi được ». Lại nói rằng : « Tôi bây giờ hiện có ít nhiều bạc-giấy, nhưng may bọn chủ nợ chưa biết, nếu họ biết thì họ chạy chận lấy ngay ». Rồi lại nói : « Nhà tôi sắp đi trường học mà thiếu một cái áo đẹp, vẫn có bạc mà không dám đi mua, sợ chủ nợ thấy mà bắt mất ».

Lại một ngày chị tôi lại thăm tôi, cũng nói với tôi như lời A-Tỏa nói trên kia mà nhờ tôi đi mua hộ, tôi thật-tâm đem những bạc-giấy chị tôi đưa cho mà mua, vì tôi không biết là giả, chỉ đến khi bị bắt mới biết đó thôi. Tôi nghĩ rằng : Chị tôi với người chồng đã đồng một mưu với nhau mà làm thế, nên tôi không nỡ để cho lụy đến chị tôi, vả tôi đã tự tay đem bạc-giả mà đưa cho người ta, thì tôi có bị tội, cũng là đáng, cho nên tôi thà

nín lặng đành lòng mà không chịu khai ra.

— Cụ già cô có biết chuyện ấy không ?

— Có biết đâu, cha tôi tánh nghiêm lại xẵng lắm. Đã không xem báo, thì ai dám đem chuyện ấy mà nói cho nghe được, không những thế, các chúng bạn tôi cũng không ai biết việc đó, vì là một việc không ai ngờ tới.

— Tôi biết rồi, chắc cô cũng không nói tên thật ra đâu.

— Phải, nếu như chị tôi vô tội thì thôi, chị tôi mà phải tội, thì tôi thà nằm bẹp ở trong ngục này, chớ không chịu biện-bạch sự oan làm chi nữa, vậy xin hỏi tiên-sinh : Chị tôi hẳn có khỏi tội được không ?

— Không lo gì, chị cô là bị A-Tỏa lừa mà thôi, có tội gì.

— Tiên-sinh nói cũng có lẽ, chị tôi cũng có nói : « Về sau mà kiếm ăn được thì không muốn làm bạn với con người ấy nữa ». Xem thế thì biết chị tôi cũng không thương gì A-Tỏa đâu, vợ chồng mà đã có ý muốn bỏ nhau, mới làm điều gian đó.

— Cô nói phải, tôi quyết hết sức cứu chị cô cùng anh Cái-Trí.

Nói rồi ra đi.

CHƯƠNG THỨ TÁM

Khi chàng Thái - Duy đã khăng - khái hứa với Mã-bội-Tê về việc cứu giúp, rồi từ biệt mà ra, thì có ý tự-đắc lắm, cho sự mình tính là không sai. Tuy chàng biết nàng Mã-bội-Tê không phải thật tên là thế, nhưng cũng không hỏi tên thật nữa, vì chàng chắc rằng cái án này thu cuộc ở trước con mắt, không cần phải dò thám gì nữa, một người thiếu-niên mà liệu việc như vậy, thật là một tay trí dũng trong đời vậy !!

Thái-Duy lại sang thăm Cái-Trí, Cái-Trí trông thấy mừng rỡ lắm, hai người trò chuyện với nhau vui-vẻ, Thái-Duy bảo Cái-Trí rằng : « Đã có tin mừng xin nói anh biết : Anh sẽ không lâu thì được ra khỏi chỗ này, mà hưởng cái tự-do của anh đó ».

Cái-Trí hỏi : Thế thì nàng Mã-bội-Tê thế nào ?

— Về phần cô thì cũng được thân oan chớ không chuyện gì.

— Thế thì tên chân-phạm phải bị à ?

— Tên ấy thì phải bỏ ngục mới được.

— Quả như lời tiên-sinh thì tôi mang ơn tiên-sinh nặng lắm, biết đời nào quên được, nhưng cô Mã-bội-Tê có nói gì đến chuyện tôi không ? xin tiên-sinh thuật lại cho tôi nghe, thì tôi cảm ơn lắm.

— Mã-nương nói thà liều mình mà chết, chớ không chịu để cho anh phải tội oan, xem ý Mã-

nuơng thì lấy sự vinh-nhục của anh, hơn sự chết sống của cô vậy !!

— Tôi thưở nay chưa từng có một lời nói gì với cô kia mà !

— Chí tình tự trong tâm phát hiện ra, cần gì lời nói bề ngoài.

— Cảm-ơn tiên-sinh, nếu như thành công, thì ơn tiên-sinh tôi không quên.

Thái-Duy định muốn làm ra cái án nầy tức phải nhờ ông thầy Giải-Từ dụ A-Tỏa đi chơi thì mình làm mới tiện việc. Đêm ấy, Giải-Từ rủ A-Tỏa đi chơi, Thái-Duy đi đến nhà dò thăm. Lúc đến còn đang sớm, Thái-Duy vào thẳng trong nhà, dở đèn trong mình ra soi cả tầng thứ nhất, biết rằng không có người ở, đi vào trong cửa thấy nhện giăng bụi đóng, như tường đã lâu không quét dọn gì cả. Bỗng thấy có tia bóng sáng ở trong phòng-trong dọi ra, Thái-Duy tắt đèn bỏ vào túi, đứng nín lặng nghe thử, thoắt ra tiếng giày người đi. Chàng nép vào cánh-cửa một chốc, thấy một người con gái tay xách đèn lồng ở trong đi ra, liếc mắt trông qua thì ra người đẹp lạ lùng, duy sắc mặt, có dáng buồn rầu. Thái-Duy nghĩ thầm trong bụng : Một người giai-nhân tuyệt-thể như vậy mà lấy một người gian-giảo không ra gì ! Nghĩ vậy mà động lòng, nước mắt tự-nhiên tuôn ra không ngăn lại được. Người con gái cầm đèn soi không thấy gì cả, tự nói một mình rằng : Rõ ràng ta nghe tiếng

giày đi mới đó, sao lại không thấy gì nữa, tiếng ấy là tiếng gì? Nói vậy đứng nhìn một hồi lâu, rồi lại vào phòng. Thái-Duy nhìn kỹ nét mặt người ấy, thật giống nàng Mã-bội-Tê, tự phê-bình một mình rằng: Hai người cũng đều quốc-sắc cả hai, song so bề sắc, thì cô này lại là phần hơn vậy. Bang đầu Thái-Duy định cố giáp cô ấy mà hỏi chuyện, đến khi thấy mặt biết rằng cô có dáng rầu, lại không nói nữa, vì sợ cô thấy người lạ mặt mà cô la to lên, kinh-động đến hàng-xóm thì việc mình hỏng ngay. Huống con gái đang lúc buồn rầu mà gặp sự kinh-hãi, không khỏi sinh đau được. Người con gái lúc trở vào phòng, lại phàn-nản rằng « Minh nghe lầm đó », rồi đi vào ngay, khi ấy Thái-Duy trù nghĩ đã kỹ, dơ tay choàng ngay lấy nàng, nàng hết hồn ngã dẫy như chim phải đạn sắt, mặt xám như tro. Thái-Duy thấy thế, liền bảo rằng: « Cô đừng ngại gì, tôi vâng lời người em cô mà tới đây, tôi sợ dĩ làm cách đường-đột như vậy, là không muốn để cô la to kinh-động hàng-xóm đó thôi, cô hiện ở trong hoạn-nạn mà cô không biết hay sao? Tôi lại đây là cốt cứu cô, cô có biết không? »

Nói rồi buông tay, người con gái dạn lắm mà nói rằng: Tôi chỉ sợ thế thôi.

— Cô sợ cái gì?

— Tôi sợ người ta biết tôi mà bắt tôi đó.

— Không đâu, người biết việc cô, không phải là kẻ thù cô mà chính là người muốn cứu cô

đó, cô hôm nay đây, không phải là bị bắt đầu.

— Tiên-sinh là ai?

— Rồi tôi xin nói. — Người con gái lúc đó, sắc mặt đã bớt sợ bèn nói rằng : « Xin ông nói đi ». Thái-Duy mới đem đầu đuôi việc nàng Mã-bội-Tê bị giam kể cho nàng nghe, nói xong nàng nói rằng : Thế mà tôi không biết gì hết. Nếu như tôi biết việc ấy thì tôi tới quan thú ngay, có để em tôi bị giam đâu. Thế mà nhà tôi cứ cố dấu tôi, tức thật !

— Tên cô thường gọi là gì ?

— Tên tôi thường gọi là Đại-Lan.

— Cô Đại-Lan ơi, xin cô nói đầu đuôi chuyện dùng bạc giả cho tôi nghe nào.

— Ông là gì ?

— Tôi là trình-thám.

— Thế là tôi bị bắt rồi còn nói gì nữa ?

— Có đâu, tôi không bắt cô, vì tôi biết cô là vô tội rồi.

— Sao ông biết ?

— Tôi sẽ nói cho cô nghe, nhưng xin cô cho tôi biết sự thật trước đã.

— Ông là một người lạ, tôi nói việc ấy với ông làm gì ?

Thái-Duy thò tay vào túi, lấy một cái danh-thiếp của nàng Mã-bội-Tê đưa ra mà bảo rằng : « Cô hãy xem cái này ».

Cô Đại-Lan cầm xem, thì thật là chữ Mã-bội-Tê

viết, có một hàng chữ nói rằng : « Chị nên tin lời quan trưởng này nhé ». Đại-Lan nói :

Tôi thật vô tội ; tôi nguyên không biết bạc ấy là giả, cho nên đưa cho em tôi, vì nhà tôi nói với tôi rằng : có người thù-hiềm nên đem bạc đi mua đồ thì sợ người ta bắt, chỉ mượn em tôi đi mua, thì không can gì. Đến khi tôi biết rằng bạc-giả, thì tôi lật-đật muốn sang báo với em tôi, thì nhà tôi lại ngăn-trở và nói với tôi rằng : Quan đã bắt được một người nào đó, cho người ấy làm bạc-giấy giả, nếu ta không dấu cho kín, thì việc tất bại lộ ngay, mà em ta cũng bị tội. Tôi thật không biết em tôi bị bắt. Em tôi giờ hiện ở đâu ? Tôi muốn tới thăm một chút.

Cô không cần tới thăm làm gì, em cô dặn cô cứ tin tôi là được, sao cô quên vội thế ?

— Ôi chao ! nhà tôi sắp về. ông tới đây phải dừng cho nhà tôi thấy mới được.

— Không, nó chưa về đâu, cô đừng lo.

— Thế thì nó tức là chân-phạm về án này, phải bắt nó giải quan hay sao ?

— Phải.

Thái Duy lại hỏi rằng : Nếu nó bị bắt thì cảm-tình của cô đối với nó ra thế nào ?

Đại-Lan có dáng buồn mà nói rằng : Nó thật có tội, tôi biết làm sao bây giờ, chỉ đành chịu vậy thôi.

— Cô Đại-Lan ôi ! cô có muốn cho tôi nói thật cho cô nghe hay không ? A-lỗa không phải là người lương-thiện, coi như nó làm cho em cô bị tội mà nó lại không nói cho cô biết, thì nó lập tâm thế nào, không nói cô đã rõ rồi.

Đại-Lan nghe nói, nước mắt tầm-tả than-thở mà rằng : Sự ngày nay đây, tôi biết đã lâu kia, cái đoạn nhân-duyên này tôi từ lúc đầu đã cố tránh xa, mà bị nó dùng cái thủ-đoạn gian-giối, nên tôi phải mắc mà đi theo nó, cái tội nó đã bắt đầu từ lúc đó rồi. Nó tuy cưới tôi làm vợ mà cái tên thật nó, đến bây giờ tôi còn chưa biết. Tôi tự phản-nản cho tôi hồng-nhan bạc-mạng, mắc phải bọm già, mình làm mình chịu, biết sao bây giờ ?

— Tôi hỏi đều này, xin cô nói thật, nếu cô thay cho em cô mà chịu phạt, thì ông chồng cô có đau xót không ?

— Tôi đã hiểu rồi, tôi xin nói thật, tôi có muốn làm vợ một đứa gian-ác đâu, huống chi nó không phải là người tri-kỷ, tôi còn tiếc gì ? vả nó làm cho em tôi bị giam, tôi lại càng tức lắm. Ôi, đời người khó chuộc, biết đại thì chưa, tôi lại tội-tình chi mà đem thân ngàn vàng, gởi vào giống hôi-tanh ? tôi tỉnh-ngộ rồi, thôi tôi đi thú với quan đây.

— Cô nói thật hợp với ý tôi, nhưng không cần phải ra thú quan làm gì.

— Không ra thú với quan thì em tôi sao mà được tha.

— Tôi đã lập cách để bắt nó rồi, cò cứ sắp-sửa mà đem cái tự-do của cô về là được.

— Ông bảo gì thế ?

— Theo phép-luật nước ta, thì tội người ấy, phải giam-cấm cả đời, vả lại như vợ người ấy mà vô tội, thì cho phép ly-hôn mà không mất gì cái quyền tự-do.

— Như tiên-sinh nói thì hay lắm. Song có một điều : người ấy là một tay không vừa, tiên-sinh phải cần-thận cho lắm mới được, chớ còn tôi đây thì đã tỉnh-ngộ rồi, tôi sẽ tính cách cho ra khỏi tay nó.

— Nếu cô có ưng thì tôi sẽ bày cho cô một chước.

— Xin hết lòng giúp tiên-sinh cho được việc.

CHƯƠNG THỨ CHÍN

Thái-Duy đã đem cái kế sách mình nói cho cô Đại-Lan nghe, rồi dặn cô cứ yên-lặng, đừng có trống - trái mà làm hỏng cả công - việc đã gần thành. Nói rồi ra về, có ý vui-vẻ. Đợi đến kỳ-hẹn, qua tìm A-Tỏa, A - Tỏa dẫn tới một chỗ quan - khách ; trao bộ đồ áo mũ cho anh ta mặc, giống như một cậu công-tử. Đổi trang xong rồi, so với hồi trước như là hai người, không ai

biết là ai nữa, A-Tỏa mừng lắm, hẹn đến sáng sớm ngày mai thì đi.

Sáng ngày mai, Thái Duy vào ngay trong ngục, thăm nàng Mã-bội-Tê, nói rằng : Tôi đã gặp chị cô rồi, chị cô thật người vô tội. Số là nàng bị A-Tỏa lừa phỉnh, không biết bạc ấy là giả, tức như cô bị bắt giam đây mà nàng cũng không biết gì cả.

— Nghe tiên-sinh nói, tôi mới yên lòng một chút.

Thái-Duy mới đem đầu đuôi việc trình-thăm, kể cặn-kẽ cho nàng Mã-bội-Tê nghe, nàng Mã-bội-Tê nghe rõ, trong lòng vui-vẻ lắm, nhân hỏi rằng : « Thế thì chàng Cái-Tri cũng chắc được tha, nhưng tôi không hiểu vì có gì mà chàng đành chịu ở tù, để cứu tôi cho khỏi tội ? »

Thái-Duy nói : Anh ta đã nói với tôi rồi. Từ khi anh ta thấy cô, thì biết cô là người vô tội. Thấy một người con gái không tội mà bị ở ngục, lòng anh ta không đành, vì thế nên chịu khổ mà cứu cô.

— Có đâu ? Tiên-sinh nói quá, thiên-hạ đâu có việc như vậy ? Nàng nói đến đỏ đỏ mặt, cúi đầu làm thinh một hồi lâu. Thái-Duy thấy vậy nói rằng :

« Cô cứ yên lòng chờ đợi, nay mai tôi sẽ tới thăm ».

CHƯƠNG THỨ MƯỜI

Thái-Duy với A-Tỏa hẹn nhau từ trước, nay đã đến giờ, hai người đều đến, cặp nhau mà đi, vào một nhà ngân-hàng, người trong nhà-băng thấy, ai cũng kính trọng, mừng mà không nghi gì cả, liền viết giấy khoán đưa cho. Ra về, A-Tỏa mời Thái-Duy đến một hàng rượu ăn cơm trưa, A-Tỏa cười mà nói rằng : « Bốn mươi tám giờ đồng-hồ nữa thì chúng ta sẽ có một số tiền thu-nhập bốn mươi vạn đồng bạc, xong việc rồi tôi với anh trở về nước Anh. Khi ấy ta sẽ cùng nhau cười người nước Mỹ này đại như con vật vậy ».

Thái-Duy đã cười thầm rằng A-Tỏa đại, vả lại ghét câu nói vô-lẽ, trả lời rằng : Lấy người Anh mà lừa giới người Mỹ, thật là một sự dễ nhất.

—Ừ phải, tôi dấu chi anh, chính tôi lừa người Mỹ, không phải một lần này đâu. Tôi lại có dự được một ả con gái đẹp làm vợ, nhưng tôi ở nước Anh vẫn có vợ rồi, nay tôi đã chán con vợ Mỹ, muốn đem tiền bạc này về, rồi đây tôi sẽ dẫn anh tới bắt tay nhà-tôi ở bên nhà.

— Anh đã lâu không về, chị ấy ở nhà còn có cái lòng hoan-nginh không ?

— Anh nói gì thế ?

A-Tỏa nói xong, hai anh cùng nhau cười to lên, ăn rồi, hai người từ biệt nhau. A-Tỏa lại hẹn sẽ hội tại một chỗ nào đấy, Thái-Duy vâng lời về,

Thái-Duy về, cải trang lại ra đi thẳng tới nhà ngân-hàng, bảo ông chủ ngân-hàng rằng : Có một người khách giàu tên là A-Tỏa, ông có biết người ấy không ?

— Biết lắm chứ, ông ta qua lại đây luôn.

— Sớm hôm nay, anh ta có đem một người chủ-nhà tới đây có không ?

— Có.

— Ông thử xem diện mạo tôi xem.

Lúc Thái-Duy nói, thì anh ta đã đổi-bình rồi, người chủ ngân-hàng ngạc-nhiên hỏi Thái-Duy rằng : « Là thật ! là thật ! sao vậy ? xin tiên-sinh nói cho nghe đã nào ».

Thái-Duy ngồi yên, thông thả bảo người chủ rằng : Tôi chính là trình-thám đây.

— Làm sao ?

— Người đi với A-tỏa tới đây khi mai, có phải là tôi không ? có phải tôi với lão ấy đem bạc-giấy Anh đến gởi nhà ngân-hàng này không ?

— Thật như lời tiên-sinh nói, song tôi còn có chỗ không hiểu được, nên rất lấy làm lạ, xin tiên-sinh nói rõ, thì tôi cảm ơn lắm.

— A-tỏa là một tên vô-lại, mượn cái tên tôi để lừa nhà ngân-hàng ông mấy vạn bạc đó thôi.

— Thế thì tôi phải bắt tên ác-nhân này mà kiện với quan mới được, tôi cảm ơn tiên-sinh đã đem điều ấy mà bảo cho tôi.

— Không cần làm thế, đến ngày mai, tên ấy sẽ

đi với tôi lại đây, ông đừng đưa bạc, chỉ cho nó cái xiềng-sắt của lính canh-sát, thì nó chạy đâu mà khỏi tội được.

— Vâng, tôi xin dự-bị-như lời tiên-sinh đã dạy.

— Thôi, ông đã biết việc rồi, tôi xin cáo.

Ngày mai A-tỏa y hẹn đến chỗ nọ gặp Thái-Duy, có ý vui vẻ lắm, đưa giấy bạc cho Thái-Duy, Thái-Duy cầm xem một lúc lâu, cũng không nhận ra chút gì là giả, bảo rằng :

Giấy này làm thực tinh-xảo, không ai biết là giả, tôi xin anh nói thật ai làm ?

— Tôi làm chớ ai.

— Ai ký tên ?

— Cũng tôi chớ ai.

Thái-Duy khen mãi, rồi cùng nhau tới nhà ngân-hàng. A-tỏa ngồi chực ở ngoài, một mình Thái-Duy vào, một chút bước ra, A-Tỏa hỏi : « được không » ?

— Được, duy nhà chủ ngân-hàng lấy cớ rằng tôi là người lạ nên không chịu đưa đến một vạn bạc, anh phải đi vào với tôi thì nhận được.

— Tôi có ngại một chút.

— Vậy thì làm sao ?

— Được, tôi đã sắp đặt một cách sẵn-sàng, bạc đã vào túi, thì xuống tàu về Anh liền, cũng không can gì ».

Nói xong cùng Thái-Duy đi vào, chủ ngân-hàng tiếp một cách vui-vẻ lắm.

A-Tỏa ký tên trao cho người làm việc nhà ngân-

hàng, người làm việc xem đi xem lại kỹ-càng, rồi bảo anh thư-ký rằng : « sắp đặt cho mau ».

A-Tỏa nghe câu nói đã biết ý rồi, muốn vượt chạy ra cửa, mới vừa xoay lưng muốn chạy, bị Thái-Duy lấy một cái chân ngăn đường. A-Tỏa ngã xuống bị bắt. Nguyên trong nhà đã có trinh-thám phục sẵn, nên A-Tỏa chạy không khỏi. Lúc ấy Thái-Duy đã đổi đồ áo thường, mà bận đồ trinh-thám, bảo A-Tỏa rằng :

« A-Tỏa tiên - sinh này : người Mỹ tôi thật dễ lừa nhỉ ! »

A-Tỏa không trả lời, chỉ phàn-nàn mình không có cái trí biết người mà thôi.

Khi A-Tỏa tới quan chịu thú-nhận cả, và khai rằng : việc nàng Mã-bội-Tê là tại anh ta làm cả. Mã-nương và Cái-Trí hai người tức thời được tha, chiều bữa ấy Mã-nương về thăm chị và hẹn với Cái-Trí đều đến, ba người gặp nhau mừng-mừng tủi-tủi, Mã-nương hỏi Cái-Trí rằng :

— Tiên-sinh sao lại cứu tôi ?

— Tôi biết nữ-lang là vô tội.

— Sao tiên-sinh biết ?

— Trời đã đem cái sự vô-tội kể rõ trên nét mặt cô, nên tôi trông thấy thì biết ngay. Tôi tên là A-Đôi, học nghề thầy cãi, con nhà vọng-lộc, cha mẹ mất sớm, thân-thích không ai, trọc lóc một thân, cha mẹ để di-sản lại cũng nhiều, song tôi nghĩ : hiện trong đời này không có ai biết mình, thì có

minh cũng thừa mà không có mình cũng không thiếu, nên thấy nàng bị nạn mà quyết liều mình cứu-giúp, may sao trời cũng chiều người mà thành sự được, nàng có nên mừng cho tôi không ? Song về cái án này tôi thật cảm ơn ông thiếu-niên trình-thám đó lắm. Ông ấy thật là bạn tôi, thật là ruột-thịt của tôi vậy.

Khi A-Tỏa thú khai rồi, phải chịu tội ngay.

Chị nàng Mã-bội-Tê làm giấy ly-hôn mà được quyền tự-do-như cũ. Giải-Từ thấy học trò mình là Thái-Trực-Truy, liệu việc hay trúng, mà lại có thủ-đoạn cơ-cánh, suy-nghĩ kỹ-càng, hẹn rằng ngày sau sẽ thành một nhà trình-thám có tiếng.

Từ cái án ấy kết rồi, Mã-bội-Tê cảm ơn Cái-Trí, và biết anh ta là người nghĩa-hiệp, bằng lòng kết làm vợ chồng. Người ta lại bảo rằng nàng Đại-Lan với Thái-Trực-Truy cũng một đôi tốt, hai người ấy cũng nên kết vợ-chồng.

Điều ấy cũng nhiều người nói, việc ấy thành, không, thể nào ký-giả không chắc, song lấy lẽ trời không dung kẻ gian, không phụ người ngay mà suy, một cặp này cũng đáng là trai anh-hùng gái thuyền-quyên, thì có lẽ cũng cho phỉ nguyên sánh phượng, đẹp duyên cỡi rồng mới phải.

HẾT

NHỮNG SÁCH CÓ BÁN TẠI BẢN-QUÁN

Sách bản-quán xuất-bản :

	giá		giá
Hỏa-xa chỉ-nam	0\$30	Vận văn I	0\$08
Phép nuôi gà	0\$18	Vận-văn II; III mỗi cuốn	0\$12
Phép nuôi tằm	0\$12	Ấn bạc-giấy giả	
Chuyện vui	0\$09	Thượng và hạ mỗi cuốn	0\$15

SÁCH ĐẠI-LÝ :

Duyên thơ	0\$25	Truyện ném bút II	0\$06
Nam-Quốc nữ lưu	0\$40	Văn-đề sinh-mệnh	0\$20
Xã-hội-luận	0\$25	Đông-Tây văn-hóa II	0\$18
Xã-hội	0\$20	Phụ-nữ vận-động	0\$20
Việt-Nam dã-thặng	0\$10	Chính-trị Trung-hoa	0\$20
Họa-tình	0\$25	Quân-trị Dân-trị	0\$10
Nữ-công thường-		Thực-dân lịch-sử	0\$40
thức II	0\$20	Đông-Tây vi-nhân	0\$35
Chí phục-thù	0\$25	Sách thuốc gia dụng	0\$35
Pháp-luật	0\$20	Sinh-tồn cạnh-tranh	0\$20
Gia-đình và xã-hội	0\$20	Giết ai cứu ai	0\$17
Dân-quyền II	0\$17	Mục-trường rước sói I	0\$16
Những gương anh-hùng	0\$15	Tôn-giáo	0\$20
Kinh-tế học I	0\$25	Chính-trị nước Nhật	0\$17
Kinh-tế học II	0\$40	Đàn bà vì sao mà	
Thôi-miên học II	0\$35	kiêu-nhược	0\$20
Truyện ném bút I	0\$06		

Ai mua, xin chiếu giá gởi tiền và nhớ gởi thêm 0\$13 cước. Nếu mua hai quyển trở lên thời thêm mỗi quyển 0\$03 nữa.

Tiếng-dân